

drager dem Opmærksomhed, skulle meldes til Politinspektøren, som strax har at give dem en Advarsel, og dersom de paany gribes i at gjøre sig skyldige i lignende Udsæd, ville de være at anholde og straffe med Fængsel i indtil 3 Dage, hvormed kan forbindes en Bøde af indtil 200 Frcs. Straffen kan fastsættes af Politinspektøren, og hvis Kvinden tager imod den, strax affones, i modsat Fald bliver Sagen at indanke for Retten gennem den offentlige Anklager. Efter udstaaet Straf skal Kvinden, hvis hun ikke hører hjemme i Canton Bern, sendes til sit Hjemsted eller simpelthen udvises af Byen. Den nævnte Straf anvendes ogsaa paa Personer, der yde Kvinderne Hjælp i den omhandlede Trafik, enten ved at holde Vagt for dem eller paa anden Maade. De, som oftere ere straffede efter Loven, kunne endelig efter Administrationens Bestemmelse indsættes i Arbejdshuse.

Det vil findes i sin Orden, at Paragrafen er rettet ikke alene mod Kvinder, men lige saavel mod Mænd, der ved mere eller mindre utilflørede Opfordringer til forbigaaende Kvinder paa Gader og offentlige Stræder, „om at følge dem hjem“ o. s. fr., søge at formaa disse til Utugt, et Forhold, der ganske vist fortjener en alvorlig Smødegaaelse fra det Offentliges Side, men hidtil desværre altfor uhindret har faaet Lov til at brede sig.

Lovforslaget's § 4 tilfigter en Udbring og Udvidelse af Straffelovens § 182, og det er vistnok rettest at indlede den, i Righed med, hvad der er sset i Lovforslaget's § 2, med Angivelse af den Paragraf i Straffeloven, som derved ændres, saa at den kommer til at begynde saaledes: Almindelig borgerlig Straffelov's § 182 affattes saaledes o. s. v.

At Politiets Bemyndigelse til at tillade at holde Horehus maa falde bort, er efter det Foregaaende en Selvfølge, og iøvrigt tilfigter Paragrafen kun at fastslaa, at enhver Forførelse af Personer til Utugts Udøvelse med Andre, saavel som ogsaa enhver

Virksomhed, hvorved Nogen tilfigter at skaffe sig selv pengelig Fordel ved Andres Usædelighed, skal være strafbar. Paa en saadan Virksomhed anvendes allerede nu som bekjendt Straffelovens § 182 analogisk, men det synes dog ønskeligt, at Forholdet udtrykkelig i sin Almindelighed optages som strafbart i Loven. Straffen for Rufferi eller egentlig Forførelse til Utugt, der for Tiden kan gaa ned til Fængsel paa Vand og Brød, er derhos foreslaaet stærket saaledes, at den altid skal være Forbedringshusarbejde, hvad der formentlig er god Grund til, ligesom det ogsaa synes rimeligt at foreskrive samme Straf for „at holde Bordel“ (Skjøgæhus), hvilket Forhold nærmest er en Art kvalificeret Rufferi.

Til de Bestemmelser, der tilfigte at modarbejde Prostitution, hører ogsaa Forslagets § 5. De i dennes to første Stykker indeholdte Forrifter findes vel ikke udtrykkelig udtalte i vor nuværende Lovgivning, men naar henses til, hvad det betyder for et Hus's Beboere, at der af Nogen i Huset drives Utugtsnæring, og hvilken Forargelse der herfra nødvendigvis maa udgaa til Ulempe for de andre Beboere, turde det med Rette kunne siges, at Saadant gjør et Hus ubeboeligt for hæderlige Folk. Da det nu derhos følger af Forholdets Natur, at et Leiemaal om Beboelse ikke kan være bindende for Leietageren, naar det paagjældende Bosted er ubeboeligt paa Grund af Skyld fra Ubleierens Side, og Leietageren ikke ved Leieaalets Stiftelse har været bekjendt dermed, ville Bestemmelserne findes at stemme med almindelige Retsgrundfættninger, og de ville formentlig ogsaa nu i alt Fald delvis blive bragte til Anvendelse af Domstolene, naar Tilfældet maatte foreligge, jfr. saaledes en kjøbenhavnsk Gjældskommissions Dom af 12te Juli 1883 i Ugeskr. f. Retsv. 1883, S. 1149. — Allerede nu med den offentlige Prostitution vilde det imidlertid kunne være særdeles gavnligt, om vi havde en udtrykkelig Lovforfrist om det omhandlede Forhold, iøvrigt lige overfor Anbringelsen i private Huse af de for sig selv boende offentlige Skjøger (jfr.